

Ārējais skelets – balsta un aizsargā dzīvnieka ķermeni. Tas piešķir ķermenim raksturīgo formu, krāsu, pasargā no ievainojumiem, kavē ūdens atdevi. Biežāk sastopams posmkājiem un gliemjiem. Tas netraucē kustībām, taču kavē augšanu, tāpēc dzīvnieki, kuriem ir ārējais skelets, to periodiski nomet un intensīvi aug, kamēr jaunais skelets vēl ir mīksts.

Balstaudi – speciālas šūnas un audi, kas auga organismā pilda mehānisko funkciju, t. i., padara to izturīgāku un elastīgāku. Balstaudu raksturīgākā īpatnība ir tā, ka izturību tiem nodrošina uzbiezināts šūnapvalks.

Cīpsla – saistaudu veidojums, kas saista kaulus ar muskuļiem.

Hidrostatiskais skelets – ķermeņa dobumā esošā šķidruma radītais spiediens uz muskuļiem un ādu, kas piešķir ķermenim formu. Tas biežāk sastopams tārpiem, gliemjiem un citiem bezmugurkaulniekiem.

Iekšējais skelets – dzīvnieka iekšējais skelets, ko visbiežāk veido kauli. Tas ir sastopams hordaiņiem.

Locītava – pārtraukts kaulu savienojums, kas nodrošina dažādu ķermeņa daļu kustības – saliekšanu, atliekšanu, pievilkšanu, atvilkšanu, griešanu.

Muskuļi – specializēti, sarauties spējīgi ķermeņa orgāni. Muskuļi sastāv no muskuļaudiem, savukārt tos veido šūnas, kuras mēdz dēvēt par muskuļšķiedrām. Muskuļaudi tiek iedalīti skeleta, sirds un gludajos muskuļaudos.

Skelets – bioloģiska sistēma, kas pilda dzīvo organismu balsta funkciju.